

Sygn. akt V CSK 611/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa T. [...] Spółki Akcyjnej w K.
przeciwko J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Z późniejszego pisma procesowego pozwanego wynika, że oczywistej zasadności skargi upatruje on w naruszeniu art. 365 § 1 k.p.c.: skoro w odniesieniu do roszczeń za lata 2010-2011 Sąd uznał ich zasadność, to, w ocenie skarżącego, przesądził posiadanie w złej wierze przez powoda, zatem, badając to posiadanie za lata 2000-2009, nie może inaczej ocenić dobrej/złej wiary posiadacza, bo ta kwestia, jako prejudycjalna, została rozstrzygnięta już przez Sąd w innym postępowaniu i jest wiążąca w późniejszych postępowaniach. Twierdzenie to nie może być w okolicznościach niniejszej sprawy uznane za trafne, a przynajmniej niebudzące kontrowersji. Jest jasne, że polskie prawo dopuszcza „rozdrabnianie” powództw (dochodzenie roszczenia częściami). Jednakże w takim przypadku każda część roszczenia jest samodzielna. Choć wynikają one z tożsamej podstawy faktycznej, to są samodzielnymi roszczeniami materialnoprawnymi i samodzielnymi roszczeniami procesowymi, w każdym postępowaniu jest też inny przedmiot procesu. Tożsamy jest jedynie stan faktyczny. Ocena dobrej/złej wiary może być zatem dokonana samodzielnie przez sądy orzekające, oceniające poszczególne „części” roszczenia na tle tego samego stanu faktycznego. Trudno zatem uznać naruszenie art. 365 § 1 k.p.c. za oczywiste. Mogłoby to mieć znaczenie jako ewentualny zarzut kasacyjny, jednakże nie dowodzi oczywistej zasadności skargi. Nie została więc w skardze wykazana przesłanka oczywistej jej zasadności.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw

[l.n]